

“Частта е по-малка от цялото, но може да бъде по-хубава от него”

Атанас Далчев

Първото и основното нещо, което трябва да бъде разяснено, е какво всъщност представляват частицата и цялото. Частта може да бъде наречена основна съставна част, независимо от нейния размер. Дори с размер на прашинка, частта заедно с още много частици образуват едно цяло.

Тезата, че макар и по-малка, частта може да бъде много по-красива от цялото, намира своето приложение в много различни аспекти. Още толкова могат да бъдат обосновките и доказателствата, които утвърждават тази теза. Тя може да бъде разгледана както в научен аспект, така и в социален или още по-просто в аспекта на човешките взаимоотношения.

Смятам, че науката, която най-образно доказва и отъждествява, че частта, макар и по-малка, може да бъде по-хубава от цялото, е астрономията. Всеки човек в дадена степен си има представа от нея. Само ако човек се замисли, че ние, нашата Земя, нашата система и дори нашата галактика представляваме една малка, дори миниатюрна частица от това необятно пространство, наречено Космос. Макар малкия размер на тази частица, която предстваляваме, ние сме една изключително важна част от това цяло. Този извод може да се направи, защото ние и още милиарди други частици образуваме цялото. До този момент стана ясно, че сме част от цялото, но дали казаното до тук потвърждава тезата? Земята, като част от Слънчевата система, представлява само една част от нейната цялост. Точно тази част обаче символизира красотата на нашата система. Нашата планета се намира в “златната среда”, което от своя страна осигурява идеални условия за съществуването на живота. Нека се замислим не е ли това най-красивото нещо, което съществува само на нашата “частица”. Животът който ни заобикаля навсякъде, като се започне от облика на природата, животните и хората, които са част от нея. Смятам, че тези неоспорими факти, на които ни учи астрономията, безспорно доказват, че частта може да бъде по-красива от цялото.

Това обаче е най-огромният мащаб, от който могат да бъдат извлечени доказателства на защитаваната теза.

Ако мащабът трябва да бъде намален, опираме до човечеството и живота. Животът ни изгражда нас, хората, като разумни и съзнателни същества. Тези качества, които притежаваме са едни от малкото, които ни формират като същност. Именно те са тези, които ни подтикват към това да творим и да създаваме. Творенията, които създаваме, са толкова различни, колкото сме и самите ние, но точно тези творения се категоризират като произведения на изкуството, а други – като изобретения, които ни служат и правят нашето съществуване по-лесно. Каквито и да са нашите творения, те са предзначени за широк кръг от хора. Тук вече достигахме до една друга материя – тази на човешките взаимоотношения.

Взаимоотношенията между хората са колкото прости, толкова и сложни. Този контраст произлиза от сложността на всеки един човешки характер.

При повечето от взаимоотношенията на хората най-голямо значение намират малките жестове. Ако имаш близък човек, ти би направил всичко за него, без значение това какво би ти коствало. Но нещо много малко като например един жест на уважение, би оставило много по-дълбоко впечатление в дадения човек. Една добра постъпка, макар и малка, може да ти спечели приятел до живот. Тук вече възниква въпросът за какво живеем ние? За фамозното и грандиозното или за една малко, но много мила постъпка, която може да остави белег в съзнанието на един човек за цял живот. Смятам, че отговорът на този въпрос е повече от ясен.

Единственото, което мога да кажа в заключение, е, че трябва да се научим да ценим повече малките неща, защото те в повечето случаи носят след себе си много по-хубави и красиви нвща. И нека не забравяме, че частта е по-малка от цялото, може да бъде много по-хубава от него.